

Prófécia és a Szentírás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 53:1-12; Dániel 7:13-14; Máté 17:1-6; 2Timóteus 3:15-17; 2Péter 1:16-20

„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövetnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben” (2Pt 1:19).

Egy dolognak fel kell tűnnie, amikor folytatjuk Péter leveleinek tanulmányozását: hogy milyen határozott bizalommal ír az apostol. Ugyanezt láthatjuk Pálnál: egyértelműen és határozottan meggyőződtek arról, amit Jézus Krisztusról és a keresztről hirdettek.

Az e heti szövegekkel kapcsolatban még többet megtudunk majd Péter bizonyosságáról. El is mondja, hogy mi teszi olyan biztossá. Kijelenti, hogy nem olyan „mesterkélt meséket” (2Pt 1:16) hiszünk el, amilyeneket a korabeli pogány vallások alkottak. Péter két okból kifolyólag is biztos volt a hitében.

Először is az „Urunk Jézus Krisztus” szemtanúja volt (2Pt 1:16). A második pedig a „biztos... prófétai szó” (2Pt 1:19), ami talán még fontosabb (mivel már más szemtanúk nemigen lesznek). Péter visszatér a Bibliához, a Szentírásra és különösen a Jézusról szóló prófétai szakaszokra mutat szilárd bizonyítékként. Kétségtelen, hogy néhány részlet ugyanaz, mint amire Jézus is utalt önmagával kapcsolatban (Mt 26:54; Lk 24:27). Ha tehát Jézus és Péter ilyen komolyan vette a Bibliát, hogy mernénk mi másképp hozzáállni?

JÉZUS AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Péter bizonyossággal ír leveleiben. Tudja, *miről* ír, mert tudja, hogy *kiről* szól. Ennek az egyik oka pedig, hogy tudja: Jézus az, akire az ószövetségi próféták előre mutattak. Péternek az írott Igében való bizalma segített megismerni a „*testté lett*” Igét (Jn 1:14).

1Pt 1:10-12 verseiben az apostol az olvasóit a héber Biblia, a régi próféták és a Jézusról szóló tanításaik felé irányítja. Szerinte a Szentlélek két nagyon fontos igazságot jelentett ki az Ószövetségben Jézusról: Krisztus szenvedéseit és az azt követő dicsőségét (1Pt 1:11). Ezt a két fonalat találhatjuk meg a héber Bibliában.

Mit tanít e versek összessége arról, amit az Ószövetség előre kijelentett Jézusról? Zsoltár 22; Ézs 53:1-12; Jer 33:14-15; Dán 7:13-14; Zak 12:10; 13:7

1Pt 1:10-12 versében Péter arról biztosítja az olvasóit, hogy különleges helyük van az üdvösségtörténetben. Sokkal többet jelentett ki nekik Isten, mint a régi idők prófétáinak. A próféták valóban a saját korukhoz szóltak, de üzeneteik fontos részei csak Krisztus eljövetelkor teljesedtek be.

A próféták jóvendölései közül néhány csak Péter olvasói életének idején következett be. Ezeknek az olvasóknak „*az evangélium hirdetői... a mennyből küldött Szentlélek által*” olyan igazságokat prédikáltak, amelyek megismerésére az angyalok is csak vágyakoztak (1Pt 1:12, új prot. ford.). Mivel hallották az evangélium hirdetését, ezért a régi prófétáknál több részletet ismernek a Megváltó szenvedésének és megaláztatásának valóságáról és jellegéről. Természetesen hozzájuk hasonlóan nekünk is várnunk kell „*az azok után való*” dicsőségre (1Pt 1:11). Biztosak lehetünk a prófécia utóbbi részének a beteljesülésében is, mivel az első részük már bekövetkezett.

Milyen bibliai ígéretek beteljesedését láttuk életünk során? Melyek azok, amelyekre még mindig várunk? Mit jelentenek a számunkra, és hogyan tanulhatunk meg a körülményektől függetlenül ragaszkodni hozzájuk?

AZ Ő NAGYSÁGÁNAK SZEMLÉLŐI

Olvassuk el 2Pt 1:16-18 verseit! Péter szerint milyen egyéb bizonyítéka van a Jézusban való hitének?

A prófétai szó mellett Péter szemtanúja is volt nagyon sok mindennek, amiről prédikált. Kifejezte, hogy a kereszténység nem „*mesterkél*t” mesélen (2Pt 1:16), hanem valós történelmi eseményeken alapszik – olyanokon, amelyeknek ő is szemtanúja volt.

Jézus életének és szolgálatának sok meghatározó eseményénél jelen volt Péter az evangéliumokban. Ott volt, amikor a Mester prédikált, tanított és csodát tett. Az apostol több megtörtént eset szemtanúja volt: a halfogás korai csodájától kezdve (Lk 5:4-6) odáig, hogy feltámadása után látta Jézust Galileában (Jn 21:15).

2Pt 1:17-18 verseiben melyik eseményre összpontosított az apostol abból, amit személyesen is látott? Mi volt ennek a különleges jelentősége?

Péter kiemel egy különleges eseményt, Jézus megdicsőülését, aminek a szemtanúja volt. Jézus Jakabbal és Jánossal együtt vitte magával egy hegy tetejére, hogy imádkozzanak (Lk 9:28). Velük együtt volt ott, és a szemük láttára dicsőült meg. Az arca ragyogott és a ruhái kápráztatóan fehérek lettek (Mt 17:2; Lk 9:29). Mózes és Illés csatlakozott hozzá, miközben egy menyeyei hang hallatszott: „*Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm*” (Mt 17:5).

Péter sok mindent látott Jézussal töltött ideje alatt, ez az esemény mégis kitűnik közülük. Megmutatja, hogy Jézus Isten Fia, Isten terve szerint élte az életét a földön és igen különleges kapcsolatban állt az Atyával. Péter leginkább erre az „*égből jövő*” szózattal kísért eseményre (2Pt 1:18) összpontosított levelében mindabból, amit még látott, láthatott.

Gondoljuk végig, hogy milyen esemény gyakorolt mély, tartós hatást a lelki életünkre és a hitünkre! Mi volt az, hogyan hatott ránk és mit jelent még ma is a számunkra? Mit gondolunk arról, hogy miért lehetett ilyen hatása ránk? Beszéljük meg válaszainkat szombatán az osztályban!

HAJNALCSILLAG A SZÍVÜNKBEN

„És igen biztos nálunk a próféta beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben” (2Pt 1:19). Olvassuk el figyelmesen ezt a verset! Mit mond Péter, ami még ma is olyan fontos a számunkra?

Ahogy másutt (1Móz 1:4; Ézs 5:20; Jn 1:5; Ef 5:8), a Biblia itt is különbséget tesz a világosság és a sötétség között. Péter számára Isten Igéje fényként világított a „sötét” helyen. Ezért mondja olyan egyértelműen, hogy figyeljünk a világosságra és kövessük, „*míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben*”. Bűnös emberként az elbukott és sötét világban élünk. Isten természetfeletti erejére van szükségünk ahhoz, hogy kivezessen bennünket a sötétségből a világosságra, a világosság pedig Jézusban van.

Péter egy cél felé irányítja az olvasóit. Néhányan úgy hiszik, hogy a „*míg nappal virrad*” kifejezés Jézus második eljövételére utal. Bár ez egyértelműen a végső reménységünk, a „*hajnalcsillag*” szívényben történő felkelésének gondolata úgy tűnik, hogy sokkal hamarabb bekövetkezik és személyesebbnek is hangzik. A „*hajnalcsillag*” Jézusra vonatkozik (Jel 2:28; 22:16). A szívényben való felkelése azt jelentheti, hogy megismerjük Jézust, teljes mértékben hozzá ragaszkodunk és a saját életünkben tapasztaljuk az élő Krisztus valóságát. Jézus nem csak dogmatikai igazság. Fontos, hogy Ő legyen a létezésünk középpontja, a reménységünk és hitünk forrása! Így Péter világos kapcsolatot lát Isten Szavának tanulmányozása és Jézussal, a „*hajnalcsillaggal*” való megmentő kapcsolat között.

A bennünk világító fényvel természetes lesz, hogy másoknak is tovább akarjuk adni. „Az egész világot be kell ragyogja Isten dicsőségének az igazsága. A világosságnak minden földet és népet meg kell világítania. Azoknak kell tovább árasztaniuk a fényt, akikhez már eljutott. A hajnalcsillag már felkelt bennünk, tehát a fényét irányítsuk a sötétségben lévők ösvényére” (Ellen G. White: *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*. 220. o.)!

Hogyan segít egyéni igetanulmányozásunk jobban megismerni Jézust?

„IGEN BIZTOS NÁLUNK A PRÓFÉTAI BESZÉD”

Olvassuk el 2Pt 1:19-21 szakaszát! Milyen próféciákra utal itt Péter? Mit ért azon, hogy a Szentírásban egy próféta szó sem támad „saját magyarázatból”?

Péter a bizonyítékok két sorát vonultatja fel azzal, hogy kiemeli: a kereszténység nem mesterkéltn meséken alapszik (2Pt 1:16). Először is a szemtanúkat (2Pt 1:16-18), másodjára pedig a Szentírás próféciáit (2Pt 1:19-21) nevezi meg érvként, amit már korábban is használt (1Pt 1:10-12). Péter azt is állítja, hogy „*az írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból*” (2Pt 1:20). Ezzel nem tiltja meg, hogy mi magunk tanulmányozzuk a Szentírást. Igen távol állna ez annak a gondolataitól, aki 1Pt 1:13 versében kijelentette: „*felővezvén elmétek derekait*” vagy „*elméteket felkészítve legyetek józanok*” (RÚF). Az sem mondana ilyet, aki dicsérte a prófétákat, amiért szorgalmasan kutatták a kapott próféciák jelentését (1Pt 1:10).

Akkor mit értett Péter ezen? Az újszövetségi egyház tagjai együtt haladtak előre és közösen tanulmányozták a Bibliát. A keresztények egy nagyobb test tagjai (1Kor 12:12-14). Péter a tanulmányozásnak olyan fajtájától óvott, amely visszautasít minden meglátást a hívők közössége felől. Akkor fejlődhetünk közösségileg, ha másokkal együttműködünk. A Szentlélek a közösséggel és benne az egyénnel is együttműködik. Elmondhatjuk az észrevételeinket, csiszolhatunk rajtuk és így még tovább mélyülhetnek. Viszont aki egyedül dolgozik, nem fogad el mástól semmit, az valószínűleg rossz következtetésekre jut, különösen a próféciákkal kapcsolatban.

A következő versekben meglátjuk, hogy Péter jó okkal írta ezt a megjegyzést. Olyan keresztényeket szólított meg, akik között hamis próféták és hamis tanítók voltak (2Pt 2:1). Arra bátorította őket, hogy egyéni igemagyarázatukat rendeljék alá a közösség egészének. Hányan sodródtak fanatizmusba és tévedésbe, mert nem fogadták el a Szentlélek által vezetett hívők közösségének tanácsát?! Veszélyt jelentett ez annak idején, mint ahogy ma is!

Miért olyan fontos nyitottnak lenni az egyház egészének tanácsai és javaslati iránt? Ugyanakkor mi a határ, meddig menjünk el azért, hogy másoknak engedjünk?

AZ IGE AZ ÉLETÜNKBEN

Péter nagy hangsúlyt fektetett a Szentírásra, ahogyan azt már láttuk. 2Pt 1:19-21 alátámasztja, hogy a Biblia fontos része a keresztény tapasztalatnak, és az Igét Isten ihlette. 2Pt 1:21 versében egyértelművé teszi mondanivalóját. A Biblia nem emberi akarat, emberi elgondolás terméke, ahogy más könyvek, hanem az „Istennek szent emberei” által munkálkodó Szentlélek hatalma által született.

Olvassuk el 2Tim 3:15-17 verseit! Hogyan segítenek megérteni, hogy milyen szerepet tölt be az életünkben a Szentírás? Hogyan támasztják alá 2Pt 1:19-21 igazságát?

Miután Pál figyelmeztette Timóteust az őt és az egyházat fenyegető veszélyekre, röviden körülírta a Szentírás fontosságát. „*A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre*” (2Tim 3:16, RÚF).

Nézzük meg ezt a három pontot!

Tanítás: A tantételek az egyház tanításai. A közösség hitét fejezik ki különböző bibliai témákkal kapcsolatban, amelyeket fontosnak ítélnék Isten Igéjében. Ideális esetben mindegyik tantétel Krisztus-központú, és egyaránt arra kell megtanítaniuk bennünket, hogyan éljünk „*Istennek... tökéletes akarat*” szerint (Róm 12:2).

Iránymutatás: Pál azt mondja Timóteusnak, hogy a Szentírás hasznos a „*feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre*” (2Tim 3:16). Péter hasonlót állít azzal, hogy az Igében a prófécia olyan, mint egy sötét helyen világító lámpás (2Pt 1:19, RÚF). Más szóval a Szentírás útmutatást ad arra vonatkozóan, hogyan kell élnünk az életünket, mi a helyes és mi a rossz magatartás. A Szentírás nem más, mint Isten akarata, hiszen a Szentlélek ihlette.

„*Bölcsé tehetnek téged az üdvösségre*”: Amikor Pál kijelenti: a Szentírás „*bölcsé*” tehet „*téged az üdvösségre*” (2Tim 3:15, RÚF), akkor arra utal, hogy Jézusra mutat. Az üdvösség arra a hitre épül, hogy Jézus meghalt a bűneinkért.

Tanítás, erkölcsi útmutatás és az üdvösség ismerete: nem csoda, hogy Isten Igéje olyan, mint a sötét helyen világító lámpás „*míg nappal virrad, és hajnalsillag kél fel szívetekben*” (2Pt 1:19).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi az igazság. Az igazságot ismerve pedig a világosságban kell járnia, és mindenkit példája követésére kell buzdítania. Nap mint nap szorgalmasan kell kutatnunk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve és ígéket igékkel összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk nézeteinket, mint ahogy életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt.

Számos művelt ember a Biblia legvilágosabb igazságait valószínűtlennek és homályosnak tünteti fel. Nagy bölcsességet színélve azt tanítják, hogy a Szentírásnak van egy misztikus, titokzatos, lelki jelentése, amelyet nem lehet megfejteni. Ezek az emberek hamis tanítók. Nekik mondja Jézus: *»Nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát«* (Mk 12:24). A Bibliát, amikor nem szimbólumokban vagy képekben, hanem világosan beszél, szó szerint kell érteni. Krisztus ezt ígérte: *»Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományokról«* (Jn 7:17). Ha az emberek szó szerint vennék a Bibliát, ha nem volnának hamis tanítók, akik félrevezetik és elbizonytalanítják őket, akkor olyan munkát lehetne végezni, ami megörvendezteti az angyalokat, és Krisztus nyájába tévelygők ezrei jönnének” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 513. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Még milyen kulcsfontosságú elvek segítenek jobban megérteni a Szentírást?**
- 2) **Luther Márton azt írta, hogy a „Szentírás önnön világossága.” Ezen azt értette, hogy a Bibliának megvan a belső egysége: az egyik rész segít megérteni a többit. Soroljunk fel néhány példát erre az elvre!**
- 3) **Beszéljük meg az osztályban a válaszainkat a hétfői kérdésre, amely a keresztényi tapasztalatainkra nagy hatást tevő eseményre vonatkozott! Mi a közös ezekben az eseményekben? Mit tanulhattunk egymás tapasztalataiból?**
- 4) **Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné, hogy a bibliatanulmányozás mennyiben segíthet elmélyíteni az Úrral való kapcsolatunkat? Milyen elveket tanultunk meg a saját tapasztalatunkból, amikor az Úr Jézust az írott Igén keresztül akartuk megkeresni?**

TÚRMEZEI ERZSÉBET:

ÖREG BIBLIA

Míg élt, betűzött reggel, este,
erőt, vigaszt bennem keresve.
A kis szobára boldog csend ült.
Könnye sárgult lapomra perdült.
Mindig a menny felé vezettem,
s úgy szerettük egymást mi ketten.

Aztán elment. Örökölte
engem, a régi, kopott könyvet.
Az új örökös magatelten
nézett körül a házon-kerten,
s amit nem ítélt elég becsesnek,
eladogatta ószeresnek.
Egy darabig megtűrt. Én vártam.
Erő volt lapjaimba zártan,
élet, vigasztalás, békeség...
múltak a nappalok, az esték...
de nem nyitott ki... nem kellett...
ott porosodtam elfeledetten.

Most eladott az ószeresnek.
Kik öreg Bibliát keresnek,
talán belépnek ma, vagy holnap,
s szomjú szívvel megvásárolnak.
Aztán olvasnak reggel-este
erőt, vigaszt bennem keresve,
a könnyük lapjaimra perdül,
a kis otthonukra boldog csend ül.